

[Socialministeren.]

visе til, at problemet om dagpenge drøftes i sygeforsikringskommissionen, og jeg er bekendt med, at Dansk Kvindesamfund har rettet en henvendelse til kommissionen netop om dette spørgsmål. Jeg finder det rigtigst at afvente, at der kommer en helst samlet indstilling om, hvad der bør gennemføres på dette område.

Som jeg tidligere har udtalt her i tinget, regner jeg med, at jeg inden alt for længe vil kunne fremsætte forslag til ændringer i sygeforsikringslovgivningen, og det spørgsmål, der i dag behandles, vil da blive taget op i forbindelse dermed. Den af fagene gennemførte sygelønsordning aktualiserer spørgsmålet om en almen ordning, der også for kvindernes vedkommende rækker ud over arbejderbeskyttelsesloven og funktionærloven.

Selv om jeg således ser med sympati på de tanker, der ligger bag det foreliggende lovforslag, må jeg advare imod at gennemføre forslaget i den skikkelse, det nu har.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Det glæder mig at høre, at den højtærede socialminister ser med sympati på de tanker, der ligger i forslaget, men jeg beklager naturligvis, at ministeren mener, at man ikke kan løse spørgsmålet for nærværende. Jeg forstår vel, at der kan være betænkeligheder ved at rive spørgsmålet ud af dets sammenhæng, og jeg forstår også, at den højtærede minister ønsker det løst som led i en helhed, men for de problemers vedkommende, som er rejst ved dette lovforslag, drejer det sig om mangler i den gældende lovgivning, som også skulle kunne afhjælpes uden at forstyrre en samlet løsning af de mange andre problemer omkring sygeforsikringen.

Jeg har ikke med min gruppes forslag her rejst det samme spørgsmål, som vi har rejst før, om en gennemførelse af befolkningskommissionens betænkning. Når vi ikke har gjort det, er det ikke, fordi vi ikke mener, at denne betænkning ikke stadig i sine grundsynspunkter er aktuel, for det mener kommunisterne den er, og vi beklager, at det ikke har været muligt at få forslagene i denne betænkning, som vi har fremsat her år efter år, gennemført. På den anden side må vi jo erkende — og

det gjorde vi med glæde, da arbejderbeskyttelseslovgivningen blev vedtaget og senere hen — at arbejderbeskyttelsesloven i sin nye skikkelse åbnede adgang for mange flere arbejderkvinder end tidligere til at få den barselhvilehjælp, som er fastsat i henhold til arbejderbeskyttelseslovens forbud mod arbejde i 4 uger efter fødslen og i § 19 i folkeforsikringsloven.

Denne lov løste problemet for mange i den forstand, at den gav dem ret til barselhvilehjælp, selv om man med god grund kan rejse problemerne om dagpengehjælpens størrelse, om det forbud mod opsigelse på grund af graviditet, som ikke er gennemført, og andre spørgsmål. Det har mit parti ikke gjort i dag for netop med så meget større vægt at kunne rejse problemet om at komme dem til hjælp, der lukkes ude fra at få en vis erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i en periode før og efter et barns fødsel.

Vi har en ordning for tjenestemænd og funktionærer, som jeg omtalte allerede ved fremsættelsen af lovforslaget. Den er næppe tilfredsstillende. Den omhandles ikke i nærværende lovforslag, men jeg vil dog gerne sige, at princippet for disse to grupper er, at funktionærerne får halv løn i indtil 4 måneder, for så vidt de da ikke er blevet afskediget, og at tjenestemændene ikke får barselhviledagpenge, men sygeløn, altså fuld løn i den periode forud og efter barnets fødsel, som der kan være tale om at de må være borte fra deres arbejde. For de kvindelige arbejdere ligger dagpengehjælpen eller løndækningen langt lavere. Ydelsen her kommer i hvert fald ikke over 30 pct. af lønnen, ligesom den betalte barselhvileperiode er begrænset til 8 uger før og 4 uger efter barnets fødsel. Dertil kommer så de 14 dage, hvor kvinderne kun får sygekasse-dagpenge, og om dem ved man jo, at de er lave. Det er det spørgsmål, hvis løsning vi med megen utålmodighed venter fra sygekassekommissionen, spørgsmålet om en ændring af de lave dagpenge. Alt i alt er hvileperioden for arbejderkvinderne begrænset til 14 uger, medens den dog for tjenestemænd og funktionærer maksimalt er 17 uger. Det er for at bøde på denne side af sagen, at vi sammen med forslaget om at udvide barselhvilehjælpen til at omfatte alle kvinder med udearbejde også har fore-